

14. Na Velegradu.

Velegrad! . . . klobuk z glavé,
 Pripogníte se koléna!
 Zémlje bratske sveta tla
 Préjmite poljub Slovéna!
 Čuj, zvonovi zapojó . . .
 Slušam jih, čaróbné glase;
 Na valovih teh glasov
 Duh moj plava v daljne čase.
 »Bodi svetlo!« reče Bog,
 Slišim ga, ukaz mogočni;
 Beli dan poraja se,
 Žar pošilja nam ga vztočni.

Vidva hodita mi tod,
 Blagovéstnika slavjanska!
 Gledam, slušam in strmim . . .
 Epopéja velikanska. —
 »Bodi noč!« zli duh velí:
 Téma najérnejša pada,
 V témi tej pa, v témi tej —
 Vihingova četa vlada . . .
 Spet se svita . . . Zarja tam
 Nad obzorjem nova vzhaja;
 Vzidi, vzidi, solnce že,
 Dan slobode naš brez kraja!

15. Pravljica o starem zakladu.

Praga — Hradčany.

Ín zaprta zdaj za steklom
 Krona češka ti ležiš!
 V suhem zlatu, v dragih kamnih
 Pred menoj se tú bleščiš.

Čul pravljico sem o tebi . . .
 »Da na matke Prage zóv
 Prihití te gledat skoro
 Njenih sto tisoč sínóv.

»To bo dan tvoj vélik, slaven!
 Na maziljeno glavó
 Čeh to deval bode kralju . . .
 Srečen, kdor te nosil bó!«

A. Aškerc.

Od rojstva že.

Pri rojstvu so mi rajske Vile
 Do roba kupe napolnile —
 Medá nalile in strupá.
 Različne mnoge te posode,
 Veselja polne in nezgode —
 Izbéri človek, kakor znaš!

Oči mi Vile zavezale,
 »Zdaj vóli, človek«, so dejale,
 In vóli siromák sem slep.
 Čemú preklinjal bi nezgodo?
 Izbral sem s strupom si posodo —
 In strup vse žíve pijem dní!

Knežan.

